

Jeg er glad for den åbenhed, som kulturministeren viste i sit tidligere indlæg, og jeg synes, det er rart, at kulturministeren måske er mere åben end partiernes ordførere, men sådan er det måske ofte i de her situationer. Derfor håber jeg meget, at kulturministeren følger op og prøver at få en dialog allerede på et tidligt tidspunkt, selv om det er klart, at selve beslutningsgrundlaget formentlig skal tages af de eksperter, ministeren nu har i sin møderække.

Det Radikale Venstre er glad for, at SF har fået sat den her sag på dagsordenen, også fordi det har givet os lejlighed til at få den her debat, inden ministeren er fuldstændig færdig med sit arbejde, og det er i sig selv en god ting.

Det Radikale Venstre er usikker på, om det er et klagenævn, der skal nedsættes, eller det er andre modeller. Det vil vi så kigge på i løbet af det arbejde, der er med det her. Vi er selvfølgelig enige med SF i, at der må være retssikkerhed også på internettet og også i forhold til eventuelle krænkelse af ophavsretten. Men som sagt vil vi indgå i det videre arbejde. Vi synes, at dette klagenævn er noget af det, der kan inddrages, og vi er derfor glade for, at ministeren også virkede rimelig positiv over for i hvert fald at vurdere tanken.

Kl. 20:13

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til De Radikales ordfører. Vi går videre til Enhedslistens ordfører, hr. Per Clausen.

Kl. 20:13

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Der er jo mange forskellige vinkler, man kan anlægge på den her diskussion. I Enhedslisten har vi flere gange forsøgt at rejse diskussionen af de – synes vi – ret kraftige overgreb, der sker på friheden på internettet og på ytringsfriheden. Vi synes faktisk, det er meget problematisk, at man inden for nogle områder opererer med en retstilstand, der handler om, at myndighederne henvender sig til internetudbydere og siger, at det, der foregår på de og de hjemmesider, nok er ulovligt, så man må hellere lukke for adgangen. Den diskussion startede jo med børnepornoen, hvor de fleste endte med at sige, at på grund af den teknologiske udvikling og på grund af de meget skadelige virkninger, som børnepornoen havde for dem, det gik ud over, var man nødt til at acceptere, at der blev lavet nogle frivillige aftaler, som gjorde, at internetudbydere så accepterede de henvendelser, de fik fra myndigheder-nes side.

Derudover vil jeg sige, at et system, som er baseret på, at man som internetudbyder frivilligt – i gåseøjne – retter sig efter henvendelser fra myndighederne, næppe er noget holdbart system. Der findes også eksempler på det inden for terrorlovgivningen. Der er det næsten ligesom med børneporno, at enhver snak om retssikkerhed bliver skudt ned, men realiteten er jo, at når det handler om ytringer og man bruger terrorparagraffer, så kan man godt komme ud i noget slemt snavs, for hvem er det nu lige, der afgør, om noget er terror eller ej. Faktisk lykkedes det for myndighederne i Danmark at få lukket adgangen til en hjemmeside i forhold til flere internetoperatører, hvor den efterfølgende retssag viste – i hvert fald indtil videre – at der ikke var tale om terrorvirksomhed eller propaganda for terror. Den sag er appelleret, og det kan være, at man når frem til en anden kendelse ved landsretten, end man gjorde ved byretten. Men realiteten er altså, at disse hjemmesider blev lukket.

Derfor synes vi i grunden i Enhedslisten, at det allerstørste og det allervigtigste problem, vi står over for i dag, er at sikre den fri adgang til internettet og sikre ytringsfriheden på internettet. Det synes vi er en meget, meget vigtig ting. Det gør vi også nok, fordi vores udgangspunkt i forhold til hele diskussionen om fremtidens informationssamfund osv. er, at vi tror rigtig meget på, at videndeling er den måde, man skaber udvikling på, at det altså ikke er monopoler, patenter osv., som er det, der sikrer udvikling i fremtiden, men det er en fri udveksling af informationer og viden. Det er vores grundlæggende synspunkt, og derfor må jeg indrømme, at det ikke bekymrer os så meget, at der er nogle multinationale pladeselskaber, som er vældig bekymrede for, at den teknologi, de har levet højt på i mange år, nu er forældet, og de derfor har svært ved at tjene penge. Vi synes sådan set ikke, det i ret stor udstrækning er et anliggende for myndighederne.

Det er klart, at vi står tilbage med en afgørende udfordring, og det er spørgsmålet om forfattere og kunstnerne, både skønlitterære forfattere, og selvfølgelig også forfattere, der skriver om alt muligt andet, som jo er dem, der leverer indholdet til internettet. Hvis disse mennesker, som leverer indholdet til internettet, ikke på den ene eller den anden måde får noget for deres indsats, er det jo et socialt problem, kan man sige, fordi de ikke har noget at leve af, men det vil gi-